

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 117.330 van 20 maart 2003  
in de zaak A. 98.787/XIV-1041.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat M. MANDELBLAT,  
                  kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,  
                  A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 22 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DELGOUFFRE, die loco advocaat M. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij zich op 5 oktober 2000 vluchteling verklaart; dat op 22 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 november 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 november 2000 tot weigering van verblijf bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene beweert een etnisch Albanees uit Kosovo, meerbepaald uit Miradye (Pristine) te zijn. Na de oorlog zouden betrokkene en zijn ouders in een tent hebben gewoond aangezien hun woning tijdens het conflict was verbrand. De internationale troepenmacht, KFOR, zou aan betrokkenes familie beloofd hebben dat de huizen die werden vernield zouden hersteld worden, doch hiervan zou betrokkene nog niets gezien hebben. Ook betrokkenes landbouwmateriaal zou tijdens de oorlog vernield zijn. Zijn landbouwgronden zou hij niet kunnen bewerken omdat zij gelegen zijn in een door Serviërs bewoond gebied. Betrokkene zou bovendien geen werk hebben gevonden omdat hij tijdens de oorlog niet zou meegevochten hebben met het Kosovaars Bevrijdingsleger. In de hoop hier te kunnen werken en zijn familie in Kosovo zo te kunnen steunen kwam hij naar België, waar hij op 5 oktober 2000 asiel aanvraagde.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Kosovo anno 2000 heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of alsnog voornoemde vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer. De door betrokkene ingeroepen feiten, met name de vernieling van zijn bezittingen, de praktische onmogelijkheid tot bewerking van zijn gronden en het gebrek aan werk, zijn immers problemen typisch aan een land in volle heropbouw en expansie na een gewapend conflict. Het zijn problemen van socio-economische, infrastructurele en institutionele aard, die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie resorteren. Wat zijn beweerde moeilijkheden om werk te vinden betreft kan overigens te worden vermeld dat betrokkene zich in dezelfde situatie bevindt als tal van andere etnische Albanezen in Kosovo (tengevolge van het conflict verlieten duizenden etnische Albanezen hun geboortestreek zonder deel te nemen aan de gevechten en keerden na de ‘bevrijding’ van Kosovo terug), zodat een bijzondere gevisieerdheid geenszins weerhouden kan worden.

Gezien uit zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat de asielmotieven van betrokkene manifest vreemd zijn aan de Geneefse Conventie en betrokkene in zijn verzoekschrift inzake het dringend beroep geen feiten aanbrengt die deze vaststelling doen wijzigen meent de Commissaris-generaal dat het niet nodig is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokken. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 52, §1, 2/, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de commissaris-generaal zich “baseert op een louter juridische fictie die hoegenaamd niet met de realiteit strookt”, dat “het einde van de vijandelijkheden in Kosovo (...) nog niet (betekent) dat deze regio gepacificeerd is” en dat ze uitdrukkelijk de wens heeft uitgedrukt om gehoord te worden; dat de verzoekende partij dit stoffeert door te verwijzen naar internationale rapporten, krantenknipsels en arresten van de Raad van State;

2.2. Overwegende dat het determinerende motief van de bestreden beslissing hierin ligt dat de asielmotieven van de verzoekende partij manifest vreemd zijn aan de Geneefse Conventie en dat de problemen van de verzoekende partij enkel van socio-economische, infrastructurele en economische aard zijn; dat de verzoekende partij deze vaststelling niet betwist en alleszins niet weerlegt met een algemene verwijzing naar de typische na-oorlogse haat in Kosovo en naar internationale rapporten en persartikels, zonder deze op haar individuele situatie te betrekken;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat zij ingevolge haar wens door de commissaris-generaal had moeten worden gehoord; dat er geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bestaat dat de overheid ertoe verplicht de indiener van een administratief beroep te horen, tenzij in tuchtzaken of wanneer een beslissing wordt genomen op grond van het persoonlijk gedrag van de beroepsindiener; dat de verzoekende partij bovendien haar standpunt voor de dienst Vreemdelingenzaken en in haar verzoek tot dringend beroep heeft kunnen uiteenzetten; dat zij niet aantoont welke elementen zij daar achteraf nog aan had moeten toevoegen, noch waarom dat niet schriftelijk kon; dat het eerste middel ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen; dat zij betoogt dat “aldus (...) het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren omkleed (heeft), door het begrip ‘kennelijk ongegrond’ miskend te hebben”;

3.2. Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar eerste middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat bovendien de bestreden beslissing niet is genomen omdat de asielaanvraag “kennelijk ongegrond” is in de zin van artikel 52, § 1, 7/ van de Vreemdelingenwet maar omdat zij steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel in de zin van artikel 52, § 1, 2/, b) van voormelde wet namelijk omdat zij geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat het tweede middel onontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op  
twintig maart tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**C. ADAMS.**